

Arrest

nr. 181 340
van 26 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 25 januari 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 20 januari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De feiten worden als volgt correct weergegeven in de nota met opmerkingen:

“Verzoeker, die zich kenbaar maakte als zijnde de Heer M.P.E. (...), van Congolese nationaliteit, geboren op (...) 1962, diende op 19 oktober 2012 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 7 januari 2013 werd een terugname van verzoeker op grond van artikel 9.1 van de Dublin II verordening.

Zij stemden op 11 januari 2013 in met de terugname van verzoeker.

Op 6 juni 2013 nam het bestuur een beslissing tot weigering verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 25 april 2013 werd een meldingsfiche schijnhuwelijk opgesteld, waarna een onderzoek werd gestart naar een mogelijk schijnhuwelijk.

Verzoeker poogde eveneens de kinderen van mevrouw N.M.A.(...) haar kinderen te erkennen.

Uit het telefoongesprek tussen het bestuur en de diens vreemdelingen te Mechelen van 30 oktober 2014, blijkt dat erkenning niet kon plaatsvinden, nu de politie bezig was met een onderzoek 'valsheid in geschrifte'.

Verzoeker, die zich uitgaf als zijnde de heer M. E. B. (...), geboren op 11/01/1968, van Portugese nationaliteit, diende op 6 juli 2013 voor het eerst te Willebroek een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als burger van de Unie, in de hoedanigheid van werknemer. Hij staaft die aanvraag door een Portugees paspoort (met nummer xxx) en bewijzen van zijn tewerkstelling in België.

Verzoeker werd op 20 juli 2013 in het bezit gesteld van een verklaring tot inschrijving (bijlage 8).

Hij verkreeg op 12 december 2013 een E-kaart.

Voormelde E-kaart werd gesupprimeerd op 19 oktober 2015 naar aanleiding van zijn ambtshalve afvoering door de gemeente op 16 oktober 2015.

Verzoeker, die zich uitgaf als zijnde de heer M.E.B.(...) geboren op 11/01/1968, van Portugese nationaliteit, diende op 20 september 2016 andermaal in te Willebroek een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als burger van de Unie, in de hoedanigheid van werknemer. Hij legde opnieuw hetzelfde Portugees paspoort met nummer xxx voor, alsook bewijzen van zijn tewerkstelling in België. Hij verkreeg op 4 november 2016 een verklaring van inschrijving en werd op 22 november 2016 in het bezit gesteld van een E-kaart.

Na controle van het bij beide procedures voorgelegde Portugees paspoort door de Centrale Directie van de technische en wetenschappelijke politie (Centrale dienst voor de bestrijding van valse documenten) is gebleken dat dit paspoort (met nummer xxx) niet authentiek is (analyseverslag Centrale dienst bestrijding valse documenten van 09.12.2016 met referentie RR-2016-001971). Hieruit blijkt het volgende:

"Vaststellingen:

Dit paspoort is vervalst.

Meerdere controlegetallen in de machine zone zijn fout. Dit wijst op een wijziging/vervalsing van de persoonsgegevens."

Verzoeker werd op 20 januari 2017 aangetroffen in illegaal verblijf en gehoord middels een vragenlijst in toepassing van artikel 74/20, §2, alinea 2 van de vreemdelingenwet.

Tijdens een verhoor op 20.01.2017 verklaarde hij met een Congolees paspoort naar België te zijn gekomen in 2008. Hij stelde vader te zijn van drie verblijfsgerechtigde kinderen in België en de echtgenoot van een verblijfsgerechtigde vreemdeling (mevrouw N.M.A.(...) NN 72.05.20.564-92). Doordat hij niet op een legale wijze voor zijn gezin kon zorgen heeft hij in 2013 een vals Portugees paspoort gekocht voor 2500 Euro. Hij stelt verder dat zijn dochter Madeleine erg ziek is.

Nazicht van het dossier van de moeder van zijn kinderen (mevrouw N.M.A.(...)) toont aan dat een zeker heer M.P.E. (...) (NN 62.01.11.631-57) de vader van de kinderen. De foto verzoeker komt overeen met de foto van de vader van de kinderen. Na controle van de vingerafdrukken genomen van verzoeker bij interceptie op 20 januari 2017 door de politiezone Mechelen-Willebroek met de Printrak vingerafdrukkendatabank komt naar boven dat het over een en dezelfde persoon gaat. Er kwam vast te staan dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken ook gekend staat als M.P.E.(...) geboren te Lukala op (...)1962, onderdaan van de Democratische republiek Congo.

In het administratief dossier van mevrouw zit een vermelding van een voorgenomen huwelijk (25.04.2013) tussen beiden en een voorgenomen erkenning (oktober 2013) door Dhr M.P.(...) van de kinderen van mevrouw: A, M-M en E. Geen van die procedures is kunnen doorgaan omdat Dhr M.P.(...) een Congolees paspoort had voorgelegd met nummer xxx waarin een beschadigde verblijfssticker van Duitsland (onbeperkt verblijfsrecht) werd gekleefd waarvan de afgiftestempel werd bijgetekend en waaraan sporen van een pagina uit een ander paspoort kleefden. Het paspoort werd vervalst door een echte Duitse verblijfssticker uit een ander paspoort in dit paspoort gekleefd werd. Doordat zijn Congolees paspoort met een fraude behept was kon hij aan de hand van dit paspoort niet huwen, noch zijn kinderen erkennen noch enige verblijfsrechtelijke procedure opstarten.

Uit het administratief verslag illegaal verblijf van 20 januari 2017 blijkt het volgende:

“Betrokkene heeft zich spontaan aangeboden op het politiecommissariaat te Willebroek met een illegaal bekomen Belgisch verblijfsdocument (EK).

(...)

Zijn verklaringen interpreteren we als volgt

Verklaart spontaan dat hij een vals Portugees paspoort aangekocht heeft in Portugal voor 2500 aeuro; om zo op een illegale manier de portugeese nationaliteit te bekomen. Met dit vals paspoort heeft hij zich aangeboden op het gemeentehuis te Willebroek om een legaal verblijfsdocument te bekomen.>

Op 20 januari 2017 werd verzoekers verblijfsrecht ingetrokken op grond van artikel 74/20, §2 van de vreemdelingen.

Het bestuur beval verzoeker diezelfde dag, onder een bijlage 13septies, het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Dit betreft thans de bestreden beslissing.

Aan verzoeker werd diezelfde dag, onder een bijlage 13sexies, een inreisverbod opgelegd voor de duur van 4 jaar.”

1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 20 januari 2017 een beslissing heeft genomen waarbij de machtiging of toelating tot verblijf wordt ingetrokken op grond van artikel 74/20, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Er wordt niet aangetoond, ook niet gevraagd hierover ter terechtzitting, dat deze beslissing ter kennis is gegeven aan verzoeker. De brief van de Dienst Vreemdelingenzaken die spreekt van een kennisgeving is nog geen bewijs van een kennisgeving.

Aan de verzoeker wordt op 20 januari 2017 het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) betekend.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker de toekenning van de kosteloze rechtsbijstand vraagt en verzoekt hem te ontslaan van het betalen van rolrechten, zal met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen de beslissing tot vasthouding

In de mate dat de vordering gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

4. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

Er wordt gewezen op hetgeen volgt: artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Er blijkt niet dat ter gelegenheid van de kennisgeving de verzoekende partij al was opgesloten in een welbepaalde plaats. Zij is tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk. De verwerende partij betwist dit niet.

5. Over de vordering tot schorsing

5.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

5.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering. Zij werd ingediend binnen de tien dagen. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

5.3. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

5.4. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

5.4.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

5.4.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet (*in casu* gesloten centrum te Merksplas). In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

5.5. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

5.5.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

5.5.2. De toepassing van deze voorwaarde

5.5.2.1. Verzoekende partij voert onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM en benadrukt dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de belangen van diens kinderen, waarvan één ernstig ziek.

Zij betoogt ondermeer:

"Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, in combinatie met artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve beslissingen en artikelen 7, 74/13, 74/14 van de Vreemdelingenwet en artikelen 8 en 13 E.V.R.M, van het hoorrecht als beginsel van Unierecht en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in combinatie met de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG,

Principes

Verzoeker verwijst naar de wetsbepalingen en principes zoals hierboven uiteengezet;

Overwegende dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (procedurele of formele zorgvuldigheid) en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad (materiële zorgvuldigheid);

Dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen; Dat met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, men voor een beslissing moet staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is;

Dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet laat gelden dat :

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dat het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak)

Overwegende dat artikel 8 E.V.R.M. laat gelden dat :

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.";

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, men in de eerste plaats nagaat of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing;

Dat bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, volgens recente rechtspraak van het EHRM men dient rekening te houden met feiten of documenten ten aanzien van het privé en familiaal leven tot op het moment van de EFFECTIEVE verwijdering¹ te plaatsen;

Dat artikel 8 van het EVRM noch het begrip „familie- en gezinsleven” noch het begrip privéleven definieert; Dat beide begrippen autonome begrippen zijn, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd;

Dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie;

Dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM; Dat het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven; Dat het Europees Hof laat gelden dat de persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven²;

Dat betreffende het familiaal leven, het Europees Hof in de zaak Trabelsi tegen Duitsland laat gelden dat :

(...)

Dat bij het nemen van de verwijderingsmaatregel, verwerende partij was gehouden om rekening te houden met :

Het familiaal leven van verzoeker, met zijn partner en kinderen,

Het hoger belang van zijn minderjarige kinderen, A, M-M, en EM, welke hun schoolplicht eindigen, (stuk 13) in de nabijheid zijn van een hospitaal en gespecialiseerde arts (stuk 8);

(...)

Dat verzoekers zoon, EL, van deze ziekte is overleden; (stuk 7)

Dat twee van zijn kinderen schoolgaande zijn; (stuk 13)

Dat verzoeker trachtte dit familieleven te officialiseren namelijk door het schrijven van zijn vorige raadsman aan de gemeente teneinde de erkenning van zijn vaderschap; (stuk 14)

Dat zijn twee laatste kinderen, zijn naam als voornaam hebben gekregen; (stuk 6, 9, 10)
Dat hij een paspoort heeft aangevraagd; (stuk 3)
Dat bijgevolg, verzoeker een familiaal leven heeft in België;
Dat ten tweede, door enkel te verwijzen naar de fraude en afwezigheid van paspoort, heeft verwerende partij geen belangenafweging heeft gedaan conform artikel 8 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel;
(...)
Dat ten derde, verzoeker meent dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt in het familiaal leven te hebben met zijn partner en zijn kinderen (stuk 3-10); daar waar de beslissing die gepaard is met een inreisverbod van vier jaar hem de toegang tot het Belgisch grondgebied ontkent en hem verbiedt zijn partner en kinderen te vergezellen.
Dat verzoeker vooreerst meent dat deze inbreuk onwettig is; Dat verzoeker verwijst naar het eerste middel;
Dat daarnaast verzoeker meent dat de inbreuk disproportioneel is ; Dat verzoeker geen economische last voor de maatschappij is;
Dat verzoekers aantasting van de openbare orde in een zeer specifieke context gebeurde namelijk het overlijden van zijn kind en de ontdekking dat al zijn kinderen de ziekte hebben en zijn dochter in de meest ernstige vorm; Dat de fraude zelfs als deze werd gepleegd omwille van zijn toenmalige familiale precaire situatie en zijn onrust ten aanzien de medische situatie van zijn dochter, geen steun vindt in het familiaal leven van verzoeker, dewelke door documenten neergelegd bij huidig verzoekschrift vastgesteld en reëel is;
Dat verwerende partij ook het reguleren van de immigratie niet kan inroepen om de inbreuk te rechtvaardigen;
Dat de beslissing verzoeker belet om zijn familiaal leven voort te zetten met zijn partner en kinderen;
(...)"

5.5.2.2.1. De verwerende partij wijst erop dat de verzoeker wel degelijk werd gehoord, wat correct is en steun vindt in het administratief dossier. Ter gelegenheid van het gehoor wees verzoeker erop dat hij een gezin vormde met diens partner en de kinderen, die de naam van de moeder dragen doch zijn kinderen zijn.

Voorts betwist verzoeker niet dat hij de feiten waarvan gewag wordt gemaakt in de bestreden beslissing pleegde maar benadrukt hij dat het gebruik van een valse identiteit zijn familieleven tot doel had.

Tot slot blijkt niet uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij enige belangenafweging heeft gemaakt. Een deels onderzoek van het familieleven vindt men terug in de bestreden beslissing onder punt 1.2.

De verwerende partij merkt betreffende artikel 8 van het EVRM op in haar nota:

“Verwerende partij voerde verder nazicht van het dossier van de moeder van zijn kinderen (mevrouw NM, A), wat aantoonde dat een zekere heer MP, E (NN xxx) de vader van de kinderen is. De foto van verzoeker komt overeen met de foto van de vader van de kinderen. Na controle van de vingerafdrukken genomen van verzoeker bij interceptie op 20 januari 2017 door de politiezone Mechelen-Willebroek met de Printrak vingerafdrukkendatabank komt inderdaad naar boven dat het over een en dezelfde persoon gaat. Er kwam op dat moment vast te staan dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken ook gekend staat als MP, Elie geboren te Lukala op (...)1962, onderdaan van de Democratische republiek Congo.

Op 20 januari 2017 werd verzoekers verblijfsrecht uiteindelijk ingetrokken op grond van artikel 74/20, §2 van de vreemdelingen. Uit die beslissing, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt het volgende:

“In het administratief dossier van mevrouw zit een vermelding van een voorgenomen huwelijk (25.04.2013) tussen beiden en een voorgenomen erkenning (oktober 2013) door Dhr MP van de kinderen van mevrouw: A, M-M en E. Geen van deze procedures is kunnen doorgaan omdat Dhr MP een Congolees paspoort had voorgelegd met nummer xxx waarin een beschadigde verblijfssticker van Duitsland (onbeperkt verblijfsrecht) werd gekleefd waarvan de afgiftestempel werd bijgetekend en waaraan sporen van een pagina uit een ander paspoort kleefden (zie fiche technische vaststellingen opgesteld door de luchtvaarpolitie BRUNAT team VVR op 27.10.2014 met ref VVR/1078/JC). Het paspoort werd vervalst door een echte Duitse verblijfssticker uit een ander paspoort in dit paspoort gekleefd werd. Doordat zijn Congolees

paspoort met een fraude behept was kon hij aan de hand van dit paspoort niet huwen, noch zijn kinderen erkennen noch enige verblijfsrechtelijke procedure opstarten.

De betrokkene heeft tegenover de lokale politie Mechelen-Willebroek verklaard dat hij sinds 2008 reeds in België verblijft. De Dienst vreemdelingenzaken vindt slechts sporen van zijn aanwezigheid te beginnen van 2012. Hij stelt eveneens dat Mevrouw NM zijn echtgenote is, dat ze in de Democratische republiek Congo gehuwd zijn maar dit huwelijk is niet overgeschreven in België, noch zijn ze geregistreerd als wettelijk samenwonend, noch zijn ze feitelijk samenwonend want ze zijn niet ingeschreven op hetzelfde adres. Mevrouw en de kinderen wonen in Mechelen, hij staat ingeschreven in Willebroek. Het is moeilijk vast te stellen hoe hecht de familiebanden zijn. Mijnheer stelt gepoogd te hebben een legaal verblijf te bekomen maar toen dat niet lukte een vals paspoort te hebben gekocht. Uit het administratief dossier blijkt dat hij dit drie jaar geleden gepoogd heeft met een vervalst Congolees paspoort. Een echt Congolees paspoort of een Congolese huwelijksakte werden nadien niet meer voorgelegd om zich in regel te stellen in België. Zijn pogingen om in functie van zijn gezin een verblijfsrecht te bekomen zijn dus te nuanceren. Noch het feitelijk, noch het juridisch gezin staat vast. De betrokkene stelt enkel nog een zus te hebben in zijn land van herkomst. Wat betekent dat zijn voornaamste gezinsbanden, indien mevrouw NM en haar kinderen inderdaad zijn gezin vormen, in België liggen. Dit verandert niets aan het feit dat de betrokkene op een valse identiteit en nationaliteit een verblijfsrecht bekomen heeft en vormt geen beletsel voor de intrekking van dit verblijfsrecht gezien het hem vrij staat op basis van zijn gezin een verblijfsrecht aan te vragen. Een recht waar hij overigens tot op heden geen gebruik van gemaakt heeft.”

Uit het voorgaande uiteenzetting blijkt vooreerst dat verzoeker weldegelijk gehoord werd voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing.

Verder blijkt dat verwerende partij weldegelijk een onderzoek voerde naar de door verzoeker tijdens het verhoor afgelegde verklaring omtrent zijn gezins- en privéleven.

Er werd vooreerst vastgesteld dat het voorgenomen huwelijk en de voorgenomen erkenning (oktober 2013) door verzoeker van de kinderen van mevrouw, zijnde A, M-M en E niet is kunnen doorgaan omdat hij een Congolees paspoort had voorgelegd met nummer xxx waarin een beschadigde verblijfssticker van Duitsland (onbepert verblijfsrecht) werd gekleefd waarvan de afgiftestempel werd bijgetekend en waaraan sporen van een pagina uit een ander paspoort kleefden. Het paspoort werd vervalst door een echte Duitse verblijfssticker uit een ander paspoort in dit paspoort gekleefd werd. Doordat zijn Congolees paspoort met een fraude behept was kon hij aan de hand van dit paspoort niet huwen, noch zijn kinderen erkennen noch enige verblijfsrechtelijke procedure opstarten.

Verder werd vastgesteld dat het voorgehouden huwelijk tussen verzoeker en Mevrouw NM niet overgeschreven is de registers in België en dat voormelde partijen evenmin geregistreerd zijn als wettelijk samenwonend.

Er wordt tevens vastgesteld dat verzoeker en zijn voorgehouden echtgenoot en kinderen evenmin feitelijk samenwonend zijn, nu zij niet ingeschreven zijn op hetzelfde adres, wat wordt bevestigd door stuk 10 bij het verzoekschrift. Mevrouw en de kinderen wonen in Mechelen, terwijl verzoeker staat ingeschreven in Willebroek.

Er wordt dan ook terecht geoordeeld dat het moeilijk is vast te stellen hoe hecht de familiebanden zijn.

Verzoekers pogingen om in functie van zijn gezin een verblijfsrecht te bekomen zijn bovendien te nuanceren. Noch het feitelijk, noch het juridisch gezin staat vast.

Verwerende partij stelt vast dat verzoeker met de stukken die hij toevoegt aan zijn verzoekschrift er evenmin in slaagt aan te tonen in welke mate er daadwerkelijk sprake is van een gezinsleven.

Hij voegt immers slecht een kopie van de verblijfskaart van mevrouw N toe, van haar zoon NMA, haar dochter NM-M en haar zoon NEM. Geen van deze kinderen draagt verzoekers familienaam. Verder voegt hij een overlijdensakte toe van NML, een afsprakenoverzicht, een medisch verslag op naam van M-M, een samenstelling gezin, waarop verzoeker niet terug te vinden is, enkele foto's en een schrijven

van de directeur van een kleuterschool, van de klascoach van Campus Stassart en van de raadsman van 6 oktober 2014.

Uit voormelde stukken blijkt geenszins in welke mate er daadwerkelijk een gezinsleven bestaat tussen verzoeker en zijn voorgehouden echtgenoot en kinderen, te meer nu er zelf niet eens enige verwantschapsband wordt aangetoond.

Verwerende partij dient dan ook in de eerste plaats vast te stellen dat verzoeker geen schending van artikel 8 EVRM aantoot.

Bovendien, zoals in de beslissing tot intrekking van verblijf terecht wordt aangegeven, staat het verzoeker, indien mevrouw NM en haar kinderen inderdaad met hem een gezin vormen, vrij op basis van zijn gezin een verblijfsrecht aan te vragen. Dit is een recht waar hij overigens tot op heden geen gebruik van gemaakt heeft.

Verwerende partij merkt dienaangaande op dat verzoeker de geijkte wettelijke procedures met het oog op de gezinshereniging kan en moet opstarten. Hij kan hiervoor naar zijn land van herkomst terugkeren om een visum te verkrijgen met het oog op gezinshereniging. Hij toont niet aan dat een tijdelijke scheiding niet mogelijk is, te meer nu hij zelf aangeeft dat hij lange tijd gescheiden leefde in Duitsland en hij en zijn voorgehouden gezin niet eens op hetzelfde adres woont.

“De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Bovendien moet er, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zich zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden.” (RvV, 9 februari 2010, nr. 38 367)

Verder merkt verwerende partij op dat verzoeker evenmin aantoot dat er effectieve hinderpalen aanwezig zijn voor het beleven van het voorgehouden gezinsleven in het land van herkomst of elders, zodat er een positieve verplichting zou bestaan in hoofde van de Belgische Staat om hem op het grondgebied te gedogen. Het feit dat zijn voorgehouden dochter ziek is en dat zijn kinderen hier naar school gaan, toont nog niet aan dat er sprake zou zijn van daadwerkelijke hinderpalen voor het beleven dan wel verderzetten van het gezinsleven elders.

Tot slot laat verwerende partij gelden dat artikel 8 EVRM niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een staat een algemene verplichting inhoudt om door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. (EHRM, 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 39).

Het recht gewaarborgd door artikel 8 EVRM is niet absoluut, wat ook geldt met betrekking tot het gezinsleven tussen ouders en kinderen. (EHRM, 30 juli 2013, Berischa v. Switserland, n° 948/12)

In een geval dat zowel betrekking heeft op het gezinsleven, evenals op immigratie, zal de omvang van de verplichtingen van een Staat familieleden van personen die daar verblijven tot zijn grondgebied toe te laten afhangen van de specifieke omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang. Daarbij zal rekening moeten worden gehouden met de mate waarin het gezinsleven wordt effectief verbroken, de omvang van de banden met de Verdragsluitende Staat, de eventuele aanwezigheid onoverkomelijke hinderpalen om het gezinsleven uit te bouwen of voor te zetten in het land van herkomst of elders, de vraag of er factoren aangaande immigratiecontrole spelen (bijvoorbeeld, een geschiedenis van schendingen van het vreemdelingenrecht) en overwegingen van openbare orde of het algemeen belang.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven werd gesticht op een moment dat de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de immigratiestatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het familieleven in het gastland vanaf de aanvang ervan precair is. In dat geval kan de verwijdering van de illegale vreemdeling enkel in uitzonderlijke omstandigheden onverenigbaar zijn met artikel 8 EVRM. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70, zie ook EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §70)

Verzoeker in casu wist steeds dat zijn verblijf op het grondgebied, verkregen door het gebruik van valse documenten, fraude en door de Belgische staat gedurende jaren te hebben misleid, van meet af aan precair was en dat hij slechts door zijn bedrog op het Belgische grondgebied kon verblijven. Verzoeker kon niet anders dan zich ervan bewust zijn dat het voortbestaan van de sociale contacten en belangen in het Rijk waar zij zich op beroept van meet af aan precair was. Door het gebruik van valse documenten om verblijfsrecht te bekomen en zijn illegaal verblijf tracht hij de Belgische Staat voor een "fait accompli" te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden. (EHRM, Abdulaziz, Cabales and Balkandali, 28 mei 1985, no. 9214/80; 9473/81; 9474/81 § 68; EHRM, Mitchell v. the United Kingdom, 24 november 1998, no. 40447/98, EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §82)

In casu is er geen sprake van uitzonderlijke omstandigheden.

Het nadeel verbonden aan artikel 8 EVRM dat verzoeker inroept is bovendien niet het gevolg van de thans bestreden beslissing, doch wel van de intrekking van verzoekers verblijfsrecht middels de beslissing van 20 januari 2017, omdat hij fraude heeft gepleegd, beslissing die niet het voorwerp uitmaakt van de huidige vordering tot schorsing.

Verzoekers betoog op pagina 15 onderaan aangaande de hoedanigheid van de burger van de Unie en aangaande de artikelen 40, 42septies en 39/79 van de vreemdelingenwet zijn tot slot niet relevant, nu zoals onder het eerste middel reeds uiteengezet verzoekers verblijfsrecht werd ingetrokken op grond van artikel 74/20, §2 van de vreemdelingenwet en verzoeker geen burger van de Unie is.

Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 8 en 13 EVRM, van het hoorrecht als beginsel van Unierecht en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Het tweede middel is niet ernstig."

5.5.2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer een verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Er dient op te worden gewezen dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van familieleden te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij voorhoudt al jaren een gezin te vormen met diens partner en hun drie kinderen. De verwerende partij kan niet ernstig voorhouden dat niet is aangetoond dat verzoeker niet de vader zou zijn van de drie kinderen van zijn partner. Zij erkent zelf in de nota dat nazicht van het dossier van de moeder leert dat M.P. de vader is terwijl de foto van verzoeker overeenstemt met de foto van de kinderen.

Voorts maakt verzoeker stukken over betreffende verblijftitels van de kinderen zodat niet kan ingezien worden hoe hij deze documenten zou verkregen hebben van de moeder van de kinderen indien hij niet de vader en partner is. De verwerende partij wijst er terecht op dat verzoekers gedrag aan de basis ligt van de bestreden beslissing maar zelfs het plegen van dergelijk misdrijf ontslaat de verwerende partij niet van de plicht een belangenafweging te maken met betrekking tot onder meer de kinderen, wat in de bestreden beslissing ontbreekt. Waar dienaangaande de verwerende partij stelt dat deze belangenafweging is terug te vinden in de beslissing onder punt 1.2. merkt de Raad op dat de verzoekende partij van deze elementen geen kennis heeft bij gebreke aan kennisgeving. De vraag stelt zich dan ook in welke mate verzoeker de kans krijgt zich te verdedigen betreffende de facetten van zijn familieleven. Bovendien schijnt deze beslissing, die niet het voorwerp uitmaakt van huidig geding te suggereren dat onvoldoende gegevens bekend zijn over de hechtheid van het gezin. Dienaangaande dient dan weer vastgesteld te worden dat de verwerende partij ook niet aantoonde enig grondig onderzoek te hebben gevoerd naar de feitelijke gezinssamenstelling en evenmin contact heeft opgenomen met de moeder van de kinderen. Integendeel stelt de beslissing die de verwerende partij citeert op pagina 11 van de nota *“Dit verandert niets aan het feit dat de betrokkene op een valse identiteit en nationaliteit een verblijfsrecht bekomen heeft.”* Verwerende partij beperkt zich te stellen dat de door verzoeker bijgebrachte stukken te weten de overlijdensakte van een kind, de verblijfskaarten van de kinderen en de partner, het medisch verslag en een brief van de schooldirecteur niets bewijzen terwijl in casu niet kan voorbij gegaan worden aan de overeenstemming van de verschillende vermoedens, waaronder ook de verklaring van verzoeker tijdens zijn asielaanvraag in tempore non suspecto, dat verzoeker wel degelijk een gezinsleven heeft, minstens drie kinderen.

Gelet op het bestaan van de kinderen wordt het gezinsleven vermoed. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59).

Verwerende partij slaagt er niet in dit vermoeden te weerleggen. Verzoeker kon evenmin weten dat verwerende partij de gezinsband zou betwijfelen en derhalve is hij beperkt in het bijbrengen van andere bewijzen nu hij is vastgehouden en de beslissing onder punt 1.2. niet ter kennis is gegeven, minstens ligt dergelijk bewijs van kennisgeving niet voorhanden.

De verwerende partij wijst erop dat enige scheiding tijdelijk is maar gaat voorbij aan de ziekte van een kind, dat is gestaafd door de medische attesten toegevoegd aan het verzoekschrift. Deze ziekte vormt mogelijks een ernstige belemmering voor de partner en de kinderen om verzoeker te vergezellen naar het land van herkomst. De verwerende partij gaat hieraan voorbij.

Waar geen belangenafweging is geschied betreffende het belang van de minderjarige kinderen van verzoeker, maakt hij de schending van artikel 8 van het EVRM prima facie aannemelijk, in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel is ernstig.

5.6. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig

nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (de artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM), wat in casu het geval is.

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel onder meer aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 8 van het EVRM tot gevolg zal hebben.

De verzoekende partij kan gelet op de bespreking van de grief artikel 8 van het EVRM in die mate, zoals hoger uiteengezet worden gevolgd.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is aangetoond.

Aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing is voldaan.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 januari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,
mevr. J. GHEYLE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

M. BEELEN